

καλλονήν καὶ χάριν, καὶ μηκρόθεν διαχέει τὴν εὐωδί-
αν αὐτοῦ, καὶ ὅμως εἶναι περικυκλωμένον ἀπὸ ἀκάνθας.
Οὕτω δὲν ὑπάρχει ἀγαθὸν ἐν τῷ κόσμῳ, δὲν ὑπάρχει
μεγαλεῖν, δὲν ὑπάρχει ἡδονὴ ἄνευ πόνου.

ΝΑ'. Ή εύθυτης καὶ ἡ τιμιότης εἶναι τὰ ἀσφαλέστερα μέσα, διὸ ὅν δύνασαι νὰ φθάσῃς εἰς τὰ πλέον ἐψηλὰ ἀξιώματα.

NB' Μὴ εὐεργέτει τοὺς τυχόντας· διότι συγκίθως οἱ ἄνθρωποι ἀγαπῶσι πλειότερον τὰς εὐεργεσίας ἢ τοὺς εὐεργέτας.

ΝΓ'. Μιας ήμέρας ήδονή δὲν εἶναι ποτὲ ή ήδονή, αν
μελληνά ἐπακολουθήσῃ αὐτὴν πολλών ἑτῶν μεταμέλεια.

ΝΔ'. Έαν κομπάζῃς εἰς τὸ ὄποιον φέρεις ὅνομα καὶ
εἰς τὸ γένος εἰς ὃ ἀνήκεις, χωρίς νὰ ἔχῃς ιδίαν ἀξίαν καὶ
ἴκανότητα, οἱ μὲν πρόγονοί σου κάμνουσιν εἰς σὲ τιμὴν
βέβαια, ἀλλὰ σὺ δὲν κάμνεις τιμὴν εἰς αὐτούς.

ΝΕ'. Μόνον πάθος ἐπαινετὸν νόμιζε τὸ νὰ μὴ ὑπόκεισαι εἰς κάνεν πάθος, καὶ ἄλλην ἡδονὴν δὲν πρέπει νὰ ἀγαπᾶς παρὰ τὴν ἡδονὴν τοῦ νὰ καταφρονῆς ὅλας τὰς ἡδονὰς.

ΝΤ. Λέγε πάντοτε τὴν ἀλήθειαν. Καὶ δπου αὗτη δὲν
ἔναις ἀγαπητὴ, εἰναι πάντοτε σεβοστὴ.

(ἀκολουθεῖ)

ΠΕΡΙ ΓΑΙΟΜΗΛΩΝ, ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΩΣ, ΦΥΤΕΥΣΕΩΣ
ΚΑΙ ΑΣΦΕΝΕΙΩΝ ΑΥΤΩΝ.

Η πατρὶς τοῦ ἐπωφελοῦς τούτου φυτοῦ εἶναι τὸ Χίλιον καὶ τὸ Περοῦ καὶ δὲ χρήσιμος αὐτοῦ βολβός ὄνομάζεται ὅποι τῶν ἑγκωρίων Patatoes. Τὴν πρώτην γνῶσιν περὶ αὐτῶν ὀφείλομεν εἰς τινα ἔμπαρον Ιωάννην Hankins αἰχμάλωτον γενόμενον, δις ἀπολυτρωθεὶς ἡγόρασε γαϊδυπλασίας Σαντα-φέ (Santa-fé) ὡς τροφὴν διὰ τοὺς ἐπιβάτας αὐτοῦ, καὶ περιέγραψε πρῶτος τὸν βολβὸν τούτους εἰς τὰ ὑπομνήματα τοῦ ταξιδίου αὐτοῦ. Οὐδετεχνής ναύαρχος Francesco Drake μετέφερε τοὺς βολβούς τῶν γχιομήλων κατὰ τὸ ἔτος 1584 ἀπὸ τὴν Βιργινίαν εἰς τὴν Ιεραλανδίαν, καὶ ἐφύτευσεν ἐν τινι τῶν κτημάτων αὐτοῦ δὲ Ἀγγλος ναύαρχος Walter Raleigh ἔφερεν αὐτοὺς εἰς τὰ 1588 εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ εἰς αὐτὸν ὀφείλεται κατ' ἕξοχὴν ἡ γενικὴ διάδοσις αὐτῶν εἰς τὴν Εὐρώπην, ἀν καὶ

μόλις κατὰ τὰ 1616 ἔφαγον γαιόμηλα εἰς τὴν Βασιλικὴν τράπεζαν τῶν Παρισίων διὰ τὴν σπανιότητα αὐτῶν· κατὰ δὲ τὰ 1717 μετεφέρθησαν οἱ βολβοὶ οὗτοι διὰ τοῦ Στρατηγοῦ Μιτκαού (Mitkau) εἰς τὴν Σαξωνίαν. Καὶ κατ’ ἀρχὰς μὲν μετεχειρίσθησαν τοὺς βολβοὺς μόνον πρὸς τροφὴν τῶν ζώων, φοβούμενοι μήπως ἐπιφέρωσί τινα θλάβην εἰς τὴν ύγειαν τῶν ἀνθρώπων· ἀλλ’ ἐνεκα τῆς τότε γενεκῆς ἀκριβείας τῶν σιτηρῶν καὶ τῆς συμβάσης σιτοδείας ἀναμεταξὺ τοῦ ἐπτακοτοῦς πολέμου, ἡ πρόληψις αὕτη κατηργήθη. Τὰ γαιόμηλα εἶναι ἀναμφιθόλως μετὰ τὸν στον δὲ ὀφελιμώτατος καρπὸς διὰ τοὺς Εὐρωπαίους· τὸ ἐπωφελέστερον χάρισμα τῆς Ἀμερικῆς διὰ τὴν Βόρειον Εὐρώπην, καθὼς τὸ ἀραβόσιτον διὰ τὴν Μεσημβρινὴν Εὐρώπην, καὶ πολὺ σημαντικώτερον τῶν πλουσίων χρυσορυχείων τῆς Ἀμερικῆς· καθ’ ὅτι ἀφ’ ᾧ ἐποχῆς ἡ τῶν γαιομήλων φυτεία εἰς τὴν Εὐρώπην ἐξηπλώθη δὲν συνέθη ποτὲ πανλιμία· ἐπειδὴ οἱ βολβοὶ οὗτοι πρῶτον εύτυχοῦσιν εἰς πᾶν εἴδος γῆς, ἐὰν καὶ εἰς παχεῖαν γῆν γίνονται ὄγκωδέστεροι, εἰς δρεινὴν δὲ καὶ ἀμυώδην εὔχυμώτεροι· δεύτερον, ἡ ἐπιτυχία αὐτῶν γίνεται κατὰ πάντα καιρὸν, μὲν δῆλον διὰ ξηρασίας εἴτε μεγάλης ύγρασίας τὸ ποσὸν κατὰ τι μεταβάλλεται. Τὰ γαιόμηλα χρησιμεύουσι πρῶτον, πρὸς τροφὴν τῶν κτηνῶν καὶ ποικίλως προπαρασκευασμένα πρὸς καθημερινὴν τροφὴν ἐκατομμυρίων ἀνθρώπων· δεύτερον, πρὸς κατασκευὴν τοῦ ἀμύλου (νεσσες) διὰ τῆς τῶν γαιομήλων ἐκπλύσεως· τρίτον, πρὸς κατασκευὴν οἰνου, πνεύματος, ἀλεύρου, ζαχάρεως καὶ σεραπίου· τέταρτον, τὸ χόρτον χρησιμεύει πρὸς κατασκευὴν τῆς καλιᾶς καὶ κατ’ ἑξοχὴν ἐμπεριέχει ἐν καιρῷ τῆς ἀνθήσεως, μεγαλητέραν ποσότητα παρὰ ἄλλοτε· τούτου ἐνεκα εἰς τινὰ μέρη ἀποκόπτουσι τὸ χόρτον, καὶ ξηραίνοντες καὶ καίοντες αὐτὸ λαμβάνουσιν ἐκ τῆς τέφρας τὴν καλιάν· πέμπτον, τὸ πρόσφατον χόρτον χρησιμεύει πρὸς τροφὴν τῶν κτηνῶν, ἀν καὶ δὲν τρώγουσιν αὐτὸ μετὰ πολλῆς ἐύχαριστήσεως· ἔκτον, τὸ μαραμένον χόρτον χρησιμεύει εἰς διάφορα μέρη ὡς καύσιμος ὅλη· ἔδομον, πρόσφατα γαιόμηλα λειοτριθηθέντα εἶναι τὸ καλήτερον φάρμακον κατὰ καυμάτων ὅγδοον, τὸ ἐκχύλισμα (Estrutto) ἐκ τοῦ πρόσφατου βοτάνου, ἐσυστήθη εἰς τοὺς νεωτέρους χρόνους κατὰ διαφόρων ἐνοχλήσεων τοῦ στήθους καὶ ἐν γένει ὡς ναρκωτικὸν φάρμακον.

Η αὔξησις τούτων τῶν βολβῶν γίγνεται διὰ τῶν ἕξιν

βολείσκων, καθὼς καὶ διὰ τῆς σπορᾶς τὰ γαιδυηλα δι-
αχέπτονται εἰς τόσα τμήματα, ὃσους ὀφθαλμοὺς ἔχουσιν
ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, καὶ ἐκχεοντμῆμα προάγει νέον φυτὸν
καὶ νέους βολθούς. Οἱ ἕδιοι καυλοὶ τοῦ φυτοῦ χωθέντες
εἰς παχεῖαν γῆν ἀναπτύσσουσιν ὡσαύτως νέον φυτὸν καὶ
νέας δίζας. Διὰ τῆς σπορᾶς λαμβάνονται τὸ πρῶτον ἔτος
μόνον μικρὰ γαιδυηλα, τὰ δποῖα τὸ δεύτερον ἔτος γίνον-
ται μεγαλήτερα καὶ εὐχυμώτερα. Τὸ ἐπωφελὲς τοῦτο φυ-
τὸν ὑπόκειται ἐπίσης εἰς διαφόρους ἀσθενείας, καὶ μεταξὺ¹
τούτων ἀναφέρουμεν τὰς δύο ἐφεξῆς, ὡς κυριωτέρας² α).
ἡ ῥυτιδώδης ἀσθένεια· ἀπεντα τὰ προσβληθέντα φυτὰ
γίνονται σκωριόχροα, τὰ φύλλα καταντῶσι βρυτιδώδη, οἱ βολ-
θοὶ ἔνεκα τῆς ἀσθενείας μὴ ὠριμάζοντες δμοιάζουσι πρὸς
τὸν σάπωνα, καὶ εἶναι ἄχυμοι³ β). η γύρω τῷ γαιομή-
λῳ εἰς τὴν ῥηθεῖσαν ἀσθένειαν ἀναφαίνονται ἐπὶ δια-
φόρων τῆς ἐπιφανείας μερῶν μικραὶ φλύκταιναι καὶ ἐξ
αὐτῶν γεννῶνται μικρὰ ἔλκη, καὶ τέλος ἀναπτύσσεται
μύκης ἴδιαίτερος, πρωτομύκης Στρύχου⁴ (protomy-
ces Solani) ὁνομαζόμενος⁵ γ). η δὲ φρικωδεστέρα νό-
σος τῶν γαιομήλων, συνεπείᾳ τῆς δποῖας ἀπό τινα ἔτη
κατὰ διάφορα τῆς Εὐρώπης μέρῳ ἐγένετο γενικὴ ἀποτυ-
χία αὐτῶν, ὡς ἐκατομύρια ἀνθρώπων τῆς συνήθους τρο-
φῆς ἐστερηθησαν καὶ εἰς μεγάλην δυσυχίαν ἐκατήντησαν,
ὡς ἐσχάτως ἐν Ἰρλανδίᾳ καὶ διαφόροις ἄλλοις τόποις, η
φρικωδεστέρα, λέγομεν, νόσος τῶν γαιομήλων εἶναι ή πρὸ⁶
τινων ἐτῶν ἀναφαίνεσα νόσος «παγάλης τῷ γαιομή-
λῳ» ή ἔηρδ καὶ ὑγρὰ σῆψις, καλονμέρη. Εἰς τὴν νό-
σον ταύτην, ἥτις κατά τινας βοτανικοὺς φυσιολόγους προ-
έρχεται ἐξ ὑπερβολικῆς ὑγρασίας, ἀναφαίνονται ἐπὶ τοῦ
ξεωτερικοῦ μέρους τοῦ βολθοῦ σκωριόχροες κηλίδες, κα-
θὼς καὶ εἰς τὸ ἔνδον αὐτῶν ἰδιαίτεροι μύκητες, ἔνεκα τῶν
ἐποίων τὰ γαιδυηλα ἄχριστα, η ἐπιβλαβέστατα ἀποκα-
θίστηκαν. Διὰ μικροσκοπικῆς ἐξετάσεως ἐφάνησαν καὶ
κηλίδες συνιστάμεναι ἐκ πλήθους μυκήτων ὀνομαζομένων
Fusisporium Solani. Περίεργον εἶναι ὅτι διὰ τῆς ῥη-
θείσης ἀσθενείας τὸ ἐμπαρειχόμενον ἄμυλον δὲν φθείρεται·
καὶ διὰ τοῦτο τὰ ὑπὸ τῆς νόσου διαφθαρέντα γαιδυηλα
δύνχνται νὰ χρησιμεύσωσιν διὰ τῆς ἐκπλύσεως πρὸς ἀπό-
κτησιν ἀλεύρου, χρησίμου πρὸς κατασκευὴν εἴδους ἄρτου
τῆς ισχάτης ποιότητος.

πεδ. Β. Λάνθραρ.

Ο ΔΟΚΙΜΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ.

(Συνέχεια ἐκ τῶν ἀριθ. 2, 4, 6 καὶ 16.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Ἡ σύστασις.

Η νῦξ ἥτις ἡκελούθησε τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ αὐτομόλου
ὑπῆρξε πολὺ διάφορος διὰ τοὺς δύο ἀδελφούς⁷ ὁ πρωτ-
τοκος ὀλίγον φροντίζων περὶ τῆς αὔριον, ἀπεκοιμήθη εὐθὺς
καὶ ὑπνωτετεν ἡσύχως, ἐν ᾧ ὁ ὄπνος τοῦ Φρεδερίκου κατε-
ταράττετο ὑπὸ μυρίων διαλογισμῶν. Φανταζόμενος τὸν
τρόπον καθ' ὃν ἔμελλεν ὁ Κ. Καρτμάνος νὰ ἀκροασθῇ τὴν
αἴτησιν, τὴν δποῖαν ἔμελέτα νὰ κάμῃ πρὸς αὐτὸν, νὰ παρε-
λάβῃ δηλαδὴ τὸν Ἀντώνιον εἰς τὸ ἐργοστάσιον, ἐφοβεῖτο
μὴ δυσκαρετήσῃ τὸν εὐεργέτην, χώρις νὰ ὠφελήσῃ τὸν
ἀδελφὸν, περὶ τῆς διορθώσεως τοῦ δποῖου πρὸς πολλοὺς
εἶχεν ἀρχίσει νὰ ἀμφιβάλλῃ.

Άλλ' ὅμως τὴν ἐπαύριον διειθύνθη μετὰ τοῦ Αντω-
νίου εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐργοστασιάρχου. Οὗτος θεωρῶ
τὴν ταραχὴν τοῦ Φρεδερίκου ἐννόησεν, ὅτι εἶχεν αἴτησιν
τινὰ κάμη, καὶ εὐσπλαγχνισθεὶς τὴν ταραχὴν τοῦ παιδὸς
ἔδεχθη μετ' εὐνοίας, ἥτις ἐνεκαρδίωσεν αὐτὸν ὀλίγον. Ο
Φρεδερίκος ἐξέρρεσε μετὰ τρεμούσης φωνῆς τὴν αἴτιαν τῆς
ἐπισκέψεως, δοκιμάσας νὰ κρύψῃ τὴν διαγωγὴν τοῦ ἀδελ-
φοῦ αὐτοῦ⁸ ἀλλ' ὅτε ὁ Κ. Καρτμάνος ἤρωτησε, διατί ἀφῆ-
κε τὸ ἐργοστάσιον εἰς τὸ δποῖον εἰργάζετο, ὠμολόγησε τὰ
πάντα, διέτιδεν ἤξευρε νὰ εἴπῃ τὸ φεῦδος.

— Αὗται εἶναι κακαὶ ἀρχαὶ, εἶπεν ὁ ἐργοστασιάρχης κινδυ-
τὴν κεφαλήν⁹ ἐν τοσούτῳ, ἐπρόσθετε στρέφων πρὸς τὸν
Ἀντώνιον, σὲ λαμβάνω πλησίον μου, ἀλλὰ σογάσου, ὅτι σὲ
δέχομαι πρὸς κάριν τοῦ ἀδελφοῦ σου, τὸν δποῖον σὲ συμ-
βουλεύω νὰ μιμηθῆς.

Κατὰ τὴν ἡμέραν λοιπὸν ταύτην, ὡς καὶ κατὰ τὴν πα-
ρελθοῦσαν, δὲ Αντώνιος εὑρέσκετο ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ
νεωτέρου αὐτοῦ ἀδελφοῦ, ὃς εἶχεν ἵσως καὶ αὐτὸς ὁ ἕδιος
ἀνάγκην προσασίας. Άλλ' ἐπειδὴ κανέναν αἰσθημα φιλοτι-
μίας δὲν κατέθιλε τὴν ἀφρονα καρδίαν τοῦ Αντωνίου, η
παρὰ φύσιν αὖτη ἀνατροπὴ δὲν ἡνώχλησε διόλου αὐτὸν καὶ
ὅτε εὐρέθη μόνος μετὰ τοῦ Φρεδερίκου ἐντὸς τοῦ ἐργοστα-
σίου, εἶπε πρὸς αὐτὸν μετὰ εὐθύμου ὑφους.

— Διάδοσει φαίνεται πῶς σὲ εἶσαι ἐδῶ σημαντικὸν θεο-
τεῖον ρόπτη νομοῦ.